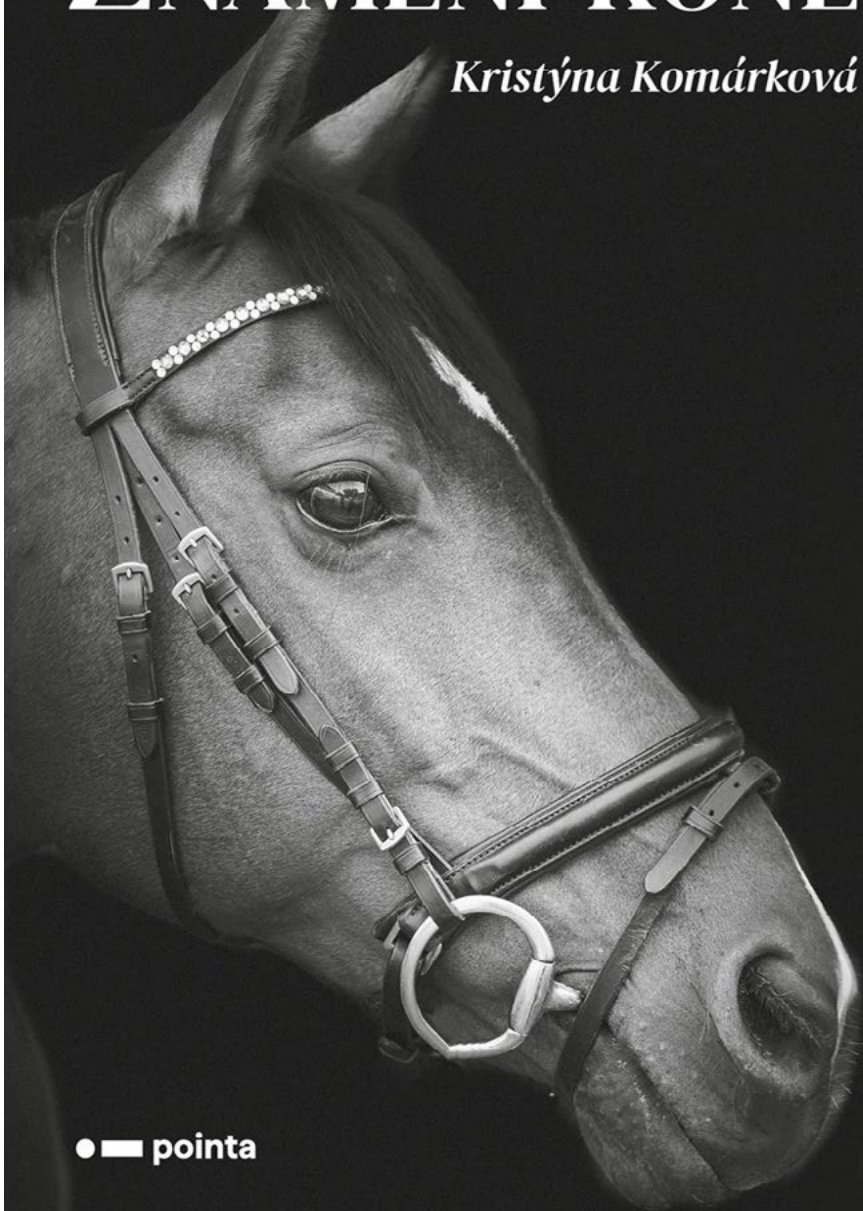

ZNAMENÍ KONĚ

Kristýna Komárková

Znamení koně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristýna Komárková
Znamení koně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZNAMENÍ KONĚ

Kristýna Komárková

Knihu *Znamení koně* věnuji všem snílčům, kteří věří,
že láska překoná i nenávist.

Láska milenecká.
Láska k rodině, tradicím a životním hodnotám.
Láska k přírodě a zvířatům.
Láska k sobě samému.

ČÁST PRVNÍ

Kristina

Kapitola 1

Seděla jsem na dřevěné houpačce zavěšené na mohutném starém stromě a četla Freuda. Sigmunda Freuda. Jednoho z nejvýznamnějších psychologů své doby. Byl tak jiný, kontroverzní. To se mi na něm právě líbilo. Nevím proč, ale tak nějak už od dětství jsem tíhla k napětí, rebelii, nebezpečí. A to jsem přitom uvnitř byla hodná, citlivá holka.

„Kristi, pojď na oběd!“ zavolala na mě babička.

Vstala jsem a šla se najíst. Dnes byla česká klasika – vepřo knedlo zelo! Mňám! Babička byla mistr na zelí. Od nikoho jsem ještě nejedla tak jemné a lahodné zelí jako od ní. U jídla jsme mlčely, bylo slyšet jenom mlaskání a typický zvuk příboru, který škrábe o talíř. Jakmile jsem dojedla, dala jsem talíř na kredenc a utíkala se opět ponořit do psychologie.

Byla jsem věčný snílek, ráda jsem lítala v oblacích. Nasála jsem červnový vzduch z plných plic, usmála jsem se od ucha k uchu a vesele houpala nohama ve vzduchu. Jak je na světě krásně! Měla jsem za sebou maturitu – zkoušku dospělosti. A nyní jsem byla rozhodnutá, že půjdu na vysokou a bude ze mě odbornice na lidské duše a jejich trápení. Budu všem pomáhat, vyslechnu jejich strasti, obavy, obejmou jejich duši a dodám jim opět jiskru do života.

Ze snění mě vyrušil dupot kopyt. Vylekaně jsem se ohlédla. Na vraníkovi uháněl muž, byl asi o pět, možná o deset let starší než já, těžko říct. Vlasy mu vlály ve větru. Měl je o trochu delší, než bylo zvykem, takové, jaké jsem viděla jenom v knížkách, těch ze Západu. U nás, v Československu, byly dlouhé vlasy u mužů zakázány. Je to rebel každým coulem, napadlo mě.

„Ahoj...“, řekl a chvíli se odmlčel. „Je paní Dvořáková doma?“ Paní Dvořáková byla moje babička z máminy strany. Než mi to ale došlo, hleděla jsem na něj jak vyoraná myš, s mírně pootevřenými ústy.

Než jsem stačila něco říct, babička vyšla z předsíně.

„Jé, Vlášo, co tě k nám přivádí?“ zeptala se ho zdvořile.

„Přišel jsem se podívat na ty králíky, jak jsme se domlouvali...“, odpověděl sebevědomě.

„No ovšem... Já hlava dřavá...“, zasmála se babička a dodala: „Tohle je moje vnučka, je tu na prázdninách. Jednou z ní bude odbornice na lidská srdce!“

Já se mezitím trochu vzpamatovala a ihned ji opravila: „Psycholožka, babi!“

„Psycholožka, jasně, vždycky mně to slovo vypadne. Tady Vladimír je zase odborník na srdce zvířat.“

„No, to nevím, paní Dvořáková. Ale je pravda, že zvířata jsem měl vždycky rád, vlastně asi víc než lidi. Od zvířat člověk vždycky ví, co má čekat...“

Takže je to rebel! naskočilo mi ihned v hlavě. Najedou jsem chtěla o tom zvláštním podivínovi vědět víc. Nenápadně jsem nakoukla ke králíkárně, kam babička s tím Vladimírem odešli. Bavili se jako staří známí, smáli se a vyprávěli si o zvířatech. Vladimír jí říkal, co a jak by měli králíci jíst. A prý že je má dávat častěji od sebe, aby se pak nenarodili mladí.

„A samci by se měli nechat vykastrovat, abyste je mohla dát k sobě. Nepokoušou se a vám se uvolní místo v králíkárně“, rozdával Vladimír sebejistě rady.

„Tebe je v tom JZD škoda“, plácla ho babička po rameni.

„To víte, no... Doba je taková, jaká je...“, povzdchl si Vladimír.

„Já vím, synu, já vím...“

Všimla jsem si, že už se vracejí zpátky. Rychle jsem vyskočila na houpačku a dělala jakoby nic, oči jsem sklopila do knihy, ale uši jsem nechala nastražené.

„Tak teda na shledanou“, loučil se Vladimír.

„Spánembohem, chlapče... drž se!“ odpověděla mu babička a poplácala ho znovu po rameni.

Hrála jsem, že jsem do knížky doslova zažraná, srdce mi však divoce bušilo.

„Tak ahoj...“, špitl směrem ke mně.

„Ah... nashle...“, vypadlo ze mě.

„Mně vykat nemusíš“, zasmál se. Zrudla jsem. „Kolik ti je let?“ pohlédl na mě tázavě.

„Bude mi osmnáct...“, hlesla jsem se sklopeným zrakem.

„Tak to zase o tolik starší nejsem... mně je dvaadvacet.“

Mlčela jsem a pořád se dívala dolů, na svoje nohy houpající se ve vzduchu.

„Tak teda ahoj...“, řekl naposledy a odešel.

„Ahoj...“, odpověděla jsem skoro neslyšně.

Co se to se mnou jenom stalo? Byla jsem hrozně zmatená. Nikdy v životě jsem ještě s žádným mužem pořádně nemluvila. Měla jsem strach. Z odmítnutí, z nepochopení. Vlastně jsem nevěděla, jak se to pořádně dělá. Záviděla jsem holkám u nás na gymplu, těm, které si vyměňovaly vášnivé polibky s chlapci z vedlejších tříd. Toužila jsem být jedna z nich, jenom jsem nevěděla, jak na to. Samozřejmě že jsem měla i klučičí kamarády, jenže to byla jelita, bačkory. S těmi jsem se akorát hádala, nerozuměla jsem jejich názorům, nechápala jsem jejich myšlení. Bavili se o takových blbostech! Vůbec je nezajímala psychologie, otázky ohledně lidské duše, trápení, lásky. Co je smysl života?

Ale Vladimír, ten vypadal jinak a choval se jako dospělý. Však taky dospělý byl! Je o čtyři roky starší než já, spočítala jsem si na prstech. A už pracuje. V JZD, jak říkala babička. Vladimír je odborník na zvířecí duši! Jo, nebylo těžké to poznat, když mluvil o králících. Takže je i chytrý. A ty jeho delší vlasy... Mluvil o svobodě. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem toužila o tom mladíkovi vědět víc. Ve skrytu duše jsem totiž tušila, že i když jsme úplně odlišní, ve své podstatě jsme oba stejní. Musím se na něj dnes večer zeptat babičky...

Babička seděla v křesle a štrikovala. Na stole jí hořela svíčka, aby lépe viděla.

„Babi?“ opatrně jsem se zeptala.

„Ano, má drahá?“ usmála se a po očku po mně mrkla.

„Kdo je ten pán, co tu dneska byl?“

„Jakýho pána myslíš, Kristi?“ nechápala babička.

„No, ten... Vladimír...“ Jeho jméno mi uvízlo v krku, musela jsem nasucho polknout.

„Aha, Vláda... To je hodný chlapec, citlivý, chytrý,“ řekla, aniž by zvedla oči od práce. „Jenom nemá zatím moc štěstí v životě...,“ dodala smutně.

„Jak to?“ vypadlo ze mě rychle.

„Ale to víš, no, ne každý je politicky poslušný... Navíc jeho prarodiče žijí za oceánem, až v Americe. Odjeli tam těsně po válce, pomatují si to doteď, to jsem byla ještě mladá a hodně se to u nás na vesnici řešilo. Chtěli, aby šel Vladimírův otec s nimi, ale už mu bylo osmnáct a našel si tu děvečku, tak se nakonec rozhodl, že zůstane tady, s ní. Ale měl v plánu, že za pár let za nimi odjedou.“

„No a odjeli?“ dychtila jsem po pokračování.

„No neodjeli, však víš, jaká je doba. Vladimíra zatkli v padesátých letech. Nelíbilo se mu, co tady komunisti páchali za zvěrstva. Chudák, v kriminále umřel na zápal plic. A malý Vláda zůstal sám, s mámou. Tedy ne tak úplně, musí se starat ještě o další tři sourozence, o sestry.“

„Aha...“

„A proč tě vlastně Vláda tak zajímá?“ vyzvídala babička.

„Já jen tak, když tady u nás byl... Má takovej jinej účes...,“ polkla jsem nervózně.

„To víš, no, to je Západ. Prarodiče mu posílají časopisy a noviny. Je to chytrý kluk. Doufá, že teď, když se situace trochu uvolnila, by se mohl podívat za babičkou a dědečkem do Ameriky.“

„Tý brdo, Amerika!“ žasla jsem.

„Je to paličák, vím, že chce bojovat za pravdu a spravedlnost, ale to není vždycky tak lehký. Říkala jsem mu, ať si dává pozor, aby nedopadl jako jeho táta. Ale on ne, je to hlava dubová, beran jeden! Nedá si říct!“